

(המשך ממעמד 29)

מודעים לתנאים הקשים בכלל ול-
כמיהתן של האסירות לכל רבר המזכיר
להן את החיים בחוץ. ולהנהלת הכלא
אין תקציב לשלם לאמנים.
כל אירוע נשמר בסודיות עד
הרגע האחרון שבו אומרים לאסירות
להתכונן להופעה. אין זמן להתכונן
והכל מתנהל בלחץ של זמן.

במשך 75 הימים ששהיתי בכלא
התקיימו בכלל שתי הופעות. אחת של
בועז שיעיני ואחת של אריק סיני. אריק
סיני הופיע באחד המיכנים של תדיראן.
המכונות הזונו לצדי האולם וכיסאות
הנבוא עליידי האסירות מחררה-אכול.
האסירות התאפרו והתלבשו בכל
מיני וריאציות אפטריות של תיל-
בושת-הכלא. ההופעה היתה מוצלחת
והאסירות שרו ביחד עם אריק סיני.
שאלתי את אריק סיני מהי הסיבה
שהביאה אותו להופיע בנווה-חירצה
והוא סיפר כי הוא מתרנב להופיע
בבתי-סוהר שונים לעיתים קרובות, וכי
אנשים רבים שואלים אותו מדוע הוא
מברר אסירים שגרמו עוול לחברה, וכי
לא מגיע להם פרס.

אמר אריק סיני: "אני מרגיש שאני
עושה מעשה שיקומי ואני תורם משהו
לחברה. את העונש קיבלו האסירים

הופעתו של בועז שיעיני התקיימה
בחצר על בימה שניצבת ליד השביל
המוביל לאגפים, סמוך למיר-
פאת-הכלא. חלק מהאסירות ישבו על
הישא ואחרות סחבו איתן כסאות
שסודרו בשורות לפני הבימה.

ההופעה היתה קצרה. הרמקולים לא
פעלו כשורה אך מצב-הרוח היה מרומם.
ביצועים אלו נזכרו גם הסוהרות,
העובדות הסוציאליות ומנהלת-הכלא
וסגניתה.

כמה ימים אחרי שהגעתי לכלא
התקיים אירוע שאותו לא אשכח לעו-
לם.

כבר בשעות הבוקר הודיעו לנו כי
עלינו להתכונן לאירוע מיוחד וחשוב
שיתקיים בשעה 4 על הבימה בחצר.

היכיתי בקוצר-רוח לשעה 4 וכי-
שיצאתי לחצר, יחד עם אביבה גרנות
ומרים זגל, ראיתי בימה מקושטת. היו
שם גם פרחים וכיבוד. על הבימה ישבה
תיזמורת שרות חברה היו בעלי זקנים
וחבשו כיפות בראשם.

המנגינה שהם ניגנו נשמעה כמעט
רובת של שיר-לכת ומנגינה חסידית.
זה נשמע מוזר. קוויית שתהיה תוכנית
אמנותית, אך מהר הבנתי שהאירוע
החשוב הוא חנוכת בית-כנסת בנווה-
חירצה. השרון ששה טימור הינחה את
האירוע.

המנהלת חיה שוהם וסגניתה, מלכה
אולמרט, ליוו את האורחים הנכבדים
לבימה. בין האורחים היו הגונדר דויר
מיימון והשר חיים בר-לב.

כמה רבנים עם נשותיהם, ששנים
לראשון, הסתובבו בשטח ועל הבימה.
הרבניות היו מטופחות מאוד. הן לבשו
בגדים אלגנטיים והיו עדויות נכתי
שיטים יקרים. שתיים מהרבניות נגשו
אלינו ושאלו שאלות סתמיות. היתר
שוחחו עם אסירות אחרות באדיבות
מזויפת. הן לא התקרבו במיוחד ועמדו
במרחק סביר.

כשהתזמורת הנוראית התעייפה
החלו הנאומים. השר בר-לב וגונדר
מיימון הפליגו בשיבחי התורמים הדי-
תיים וקראו להם לבימה לשאת את
דיבריהם. הם הסבירו לאסירות כמה
חשוב הוא שיהיה בית-כנסת בנווה-
חירצה.

לבית-הכנסת ניתן שם: נווה-חיקווה.
בפניית הנאומים והתורמים לאסירות
הם אמרו: "תלמידות יקרות" או "דיי-
רות המקום". המילים "כלא" או "אסירה"
לא הוזכרו. כנראה שהוחלט לתת לנו,
האסירות, הרגשה של אנשים רגילים
מהיישוב. זאת היתה שיא הצביעות! כל
השב"ס הנציח את האירוע ולפי התור
הצטלמו הגונדר מיימון והשר בר-לב
עם התורמים הנכבדים.

במשך כל החגים לא הוכנסה אף
אסירה אחת לבית-הכנסת נווה חיקווה.
יותר מאוחר נערכו שם חוג לסיפורי
מיקרא והחוג ליהדות.

העולם הזה 2641

לפני תשע שנים בדיוק זוכה שימעון גניש (משמאל) מאשמת רצח בנתניה. השבוע נרצח בלוס-אנג'לס

הרצח דהרי ומכסיקו ואילו גניש
וארכיב רק עזרו להם לתכנן את הרצח.

שלפון קצר מהרוד באמריקה
הודיע להוריו של שימעון גניש
בנתניה כי בנם נרצח בביתו עליידי
אלמונים. עד היום אין לאמו של שימי
עון גניש, טוני, שמץ של מושג מה קרה
לבנה ומדוע נרצח. באמריקה רוצחים
בן-אדם בשביל 50 דולר, אמרה להעו-
רם הזה. אולי במשך הזמן יתבררו יותר
פרטים והמישפחה תדע מדוע נרצח
שימעון עליידי הגברים רעולי-הפנים
שדפקו בדלת ביתו וירו בו מטוחח קצר.

בדיוק לפני תשע שנים, שבוע לפני
חגי-הפסח, תגן שימעון בבית הוריו
שימחה גדולה מאוד. הוא שוחרר
ממעצר של שנה תמימה בגלל אישום
ברצח אלי ועדש בנתניה. שימעון, שהי
יה אז בן 23, נעצר יחד עם ידידו גברי
אל ארכיב ועם העכריין הנתניתי דור
דהרי באשמת רצח ועדש שרכב על סוס
במרכז נתניה בחג פורים. מכונת עצרה
לידו ושני גברים שעל פניהם מסיכות
פורים של השמן והרזה ירו בוועדש
והרגו אותו במקום.

נתניה היתה אז בתקופה של חיסול-
חשבוניות והמישטרה חשדה כי גם רצח
ועדש היה על רקע של סיכסוכי כנופי-
ות וסוחרי-סמים. סמוך למעצר החשוד
דים ברצח, נמלט דורו דהרי מהכלא,

המזונוכה

מרצח - נרצח

ומישפט-הרצח נמשך רק נגד ארכיב וגניש.

היה זה מישפט שהסעיר בזמנו את
הרוחות וכבש את הלבבות. דמר
יות ססגניות רבות עלו להעיד בו. עדי
המדינה בתיק היה עבריין מפגור בשם
משה בגרדי שכונה "מכסיקו" ואשר

גילה ריון, העולם הזה

שימעון גניש בחיק מישפחתו ביום הזיכוי
המאכלים של אמא

השופטים כבשו רק בקושי את חיובם.
עדותו גרמה לפירצת-צחוק באולם וגם
עד אחר היה אסיר שישב על גניבת
סיפרייתורה ודיבר בהתנשאות מוס-
רית. לפי גירסת המישטרה ביצעו את
בגלל חשד לעבירת גניבה שהתבררה
אחר-כך כבלתי נכונה.
תתן השימחה עצמו הסתובב בבית
מלא שימחה, הוא ענן ששרת-זחב
כבדה על צווארו והירבה להתלוצץ
ולספר מזיכרונות הכלא. כאשר נשאל
מה היה עושה לו חס וחלילה לא היה
מוזכה, אלא מורשע ונידון למאסר-
עולם, אמר: "אני לא הייתי מתאבד! אני
מסתגל בקלות לכל רבר. הייתי לומר

מרצח - נרצח

בכלא, עושה התעמלות ושומר על
בריאותי עד כמה שאפשר."

כשהוא מסתובב במיטבה ומרחח
בסיריה הענקיים של אמו, סיפר גניש
בחיוך כי הרבר שלו התגעגע ביותר
בכלא היה מאכליה הטעימים של אמו.
למישפחה מיסערה קטנה בשוק של
נתניה והאם היא מבשלת מעולה. הבן
ידע לפרט את תפריטיהם של כל בתי-
המעצר שבהם שהה וחילק להם ציונים.

כבר אז חשש גניש כי המישטרה
תדרוף אותו ולא תיתן לו מנוח. הוא
אמר כי החוויה הקשה שעבר בכלא
השפיעה עליו כל-כך שלא יוכל לחזור
לחיים נורמליים בנתניה וכי החליט
לעזוב את הארץ ולנסוע לדורו בלוס-
אנג'לס. הוא סיפר כי דורו הוא קבלן
לצביעת דירות וכי הוא יוכל לעבוד
אצלו ולהסתדר באמריקה.

שנה אחרי שיתורו מהכלא נסע
אמנם גניש לדורו, ועבר איתו כמרבית
טפטים. באמריקה גם התחתן והתגרש
ונשא אשה שניה, צעירה אמריקנית,
וגולדו לו שתי בנות. רק לפני ארבעה
חודשים ביקרה אצלו אמו ושמחה
לראות כי הוא חי טוב ומסתדר יפה ב-
אמריקה. השבוע הגיעה בשורת מותו
הטראגי והאלים בטלפון.

בימים אלה עומדת גופתו של גניש
להגיע לארץ כדי להיקבר בנתניה. רק
תשע שנים של חופש נתן לו אלוהים
מאז זוכה מאשמת הרצח, ועד שנרצח
גם הוא.